

1919 – Med vojno porušeno šolsko stavbo pri Sv. Luciji je italijanska šolska oblast obnovila na pobudo domačinov. Šola je bila slabo opremljena z didaktičnim materialom.

1921 – V podmelško šolo je bil nameščen italijanski učitelj Orto iz Sicilije. Postopno se je pričelo poitalijančevanje.

1922 – Na pobudo učitelja Cirila Drekonja je šola na Šentviški Gori postala dvorazrednica. Do leta 1923 so poučevali slovenski učitelji, potem pa samo še italijanski učitelji. V Dolnji Trebuši je slovensko šolo najprej zamenjala dvojezična italijansko-slovenska šola, po letu 1925 je delovala samo še italijanska šola.

1924 – italijanski otroški vrtec je na Mostu na Soči ustanovila nacionalistično usmerjena italijanska organizacija ONAIR leta 1924. Deloval je do konca italijanske oblasti.

1925 – Pouk je v vseh šolah potekal samo v italijanščini. Slovenski učitelji, ki se niso hoteli ukloniti italijanskim oblastem, so izgubili službo (Zora Tusulin Ausec – učiteljica pri Sv. Luciji in Josip Rakovšček – nadučitelj pri Sv. Luciji), bili predčasno upokojeni (Ana Gerželj – učiteljica pri Sv. Luciji), službeno premeščeni v oddaljene kraje na jug ali v notranjost Italije (domačin Jože Munih – učitelj v potovalni šoli Sela pri Volčah-Log).

1930 – Pričelo se je obvezno vpisovanje otrok v fašistične organizacije za mladino. V oddaljenih krajih, majhnih vaseh ali zaselkih so se začele odpirati nove šole (Logaršče, Log, Bača pri Modreju, Temljine, Loje, Sela nad Podmelcem ...).

1937 – Zaradi naraščajočega števila otrok je bila v šolskem letu 1937/38 šola v Dolnji Trebuši razširjena v dvorazrednico. Pouk je po novem potekal v šolskem poslopju ter v privatni hiši Alojzija Ozebka.

1943–1945 – Po kapitulaciji Italije 8. septembra 1943 je italijansko zasedbeno območje prišlo pod nemško upravo.